

hensigtsmæssig. Derfor tilkendegav vi, at så undlod vi hellere at få et lovråd, hvis det var i den form, som vi godt vil kalde en lidt handi-cappet version.

Vi mener stadig væk, at Folketinget vil kunne styrke sin egen position, sin egen integritet, ved at få etableret et egentligt lovråd, og derfor håber vi på senere at kunne vende tilbage til det spørgsmål.

Tilbage er der så det store spørgsmål, det tunge, det dyre, nemlig om, hvorvidt folketingsmedlemmer skal gå fra en halv til en hel sekretær, og om partigrupperne skal have deres adgang til ansættelse af akademisk personale forøget. Vi er ikke overbevist om, at alle folketingsmedlemmer, alle 179, har behov for at få en hel sekretær. Vi er endnu mindre overbevist om, at det vil styrke de politiske partiers arbejde at ansætte mere akademisk personale. For der er jo en tendens til, at det så bliver akademikere i partiet, der snakker med akademikere i centraladministrationen og akademikere fra erhvervsorganisationer osv., og hvor politikerne så kommer til at spille andenviolin. Det er ikke heldigt, hvis det bare er eksperterne, der regerer.

Derfor har vi også tilkendegivet, at hvis man i Folketinget og blandt partierne, blandt medlemmerne, mener, at der med hensyn til den stofmængde og sværhedsgraden af det stof, vi bliver præsenteret for i Folketinget, er problemer, så står det i Folketingets magt at bede om at få lavet om på det.

Jeg har selv været med til et par gange i Folketingets Finansudvalg at sende aktstykker tilbage, hvor vi har udbedt os, at den overflod af fremmedord blev gjort tilgængelig selv for almindelige folketingsmedlemmer, så vi simpelt hen forstod, hvad det var for ansøgninger, vi tog stilling til. På tilsvarende vis har Folketinget magten til at bede ministerierne og embedsværket om at præsentere tingene i en form, som er forståelig for almindelige folketingsmedlemmer, så man ikke skal have en akademiker ved sin højre hånd for at forstå, hvad det er, man tager stilling til.

Men personalespørgsmålet er jo ikke kun et spørgsmål om, hvorvidt folketingsmedlemmer har brug for den ekstra arbejdskraft, og om man synes, det er fornuftigt at få mere akademisk assistance. Der melder sig jo meget hurtigt et lokalebehov, og det er jo også det, debatten i dag mest har drejet sig om. Vi kan da allerede under de forhold, der er i dag, pege på ganske mange områder, hvor vi ikke synes, at Folketin-

gets lokaler lever op til de arbejdsmiljøregler, som vi ellers stiller krav om andre steder.

Vi har også tilkendegivet, at vi faktisk synes, at hvis der er ressourcer, så bør de hellere bruges på, at det Folketing, vi kender i dag, de lokaler, vi kender i dag, bliver moderniseret, herunder at klimaanlæg og ventilationsanlæg bliver sat i en sådan stand, at de medarbejdere, der skal opholde sig herinde hen over sommeren, også kan gøre det uden alt for store gener. Indtil nu har sommeren i år jo ikke ulejliget os med hedeperioder, men det kommer jo. Det er måske, fordi de fleste folketingsmedlemmer ikke er herinde i juni og juli måned, at man aldrig for alvor har gjort noget ved det, men der er ganske mange medarbejdere, der sidder og har gener af, at Folketinget er en gammel bygning, som ikke har klimaanlæg og ventilationsanlæg, der er fuldt funktionsdygtige.

Derfor mener vi hellere, at man bør gøre noget ved det frem for nu at gå ud og se sig om efter disse ganske mange ekstra lokaler, og det er jo mange lokaler, vi taler om. Det er angivet, at det er i størrelsesordenen 130 personer, der skal indplaceres. Det er jo en ganske stor virksomhed, der skal proppes ind, og derfor er man også nødsaget til at se sig om uden for selve hovedbygningen for at finde plads. Statsministeriet er jo ikke indstillet på at forlade Christiansborg. Finansministeriet vil gerne blive boende. Rigsarkivet vil gerne flytte, for de vil gerne have store og nye og ganske kostbare lokaler stillet til rådighed, og Landbrugsministeriet, ja, det kan være, de mere eller mindre frivilligt udflytter.

Men hvorefter alting er, så er det meget kostbart, det, vi sætter i værk, og, hvad værre er, vi kommer til at indstille os på, at det tager meget lang tid. Vi har jo tidligere måttet opleve, at alene indretningen af et enkelt kontor her på Christiansborg koster lige så meget som at bygge et helt parcelhus. Hvorfor? Jo, for hver gang der skal flyttes en skrue, et søm her i huset, stiller der jo en hob af arkitekter og folk fra Nationalmuseet og andre steder, som med millimeterpapir og gamle tegninger osv. kræver, at alting skal være i en bestemt stand. Man kan godt respektere, at det skal være sådan, men så skal man også indstille sig på, at de ombygninger, der nu skal sættes i værk, bliver meget kostbare og kommer til at tage utrolig lang tid.

Og hvad gør vi så i al den tid? Ja, så affinder vi os med, at partierne skal stille sig i kø nede i Driftsafdelingen med krav om at få stillet plads